

με τη ψυχή στο στόμα
[λίγα λόγια για τον ΟΑΣΘ]

από το αυτόνομο σχήμα
ιστορικού-αρχαιολογικού*

Πάλι δεν χτύπησε το ξυπνητήρι... Έχω μισή ώρα να φτάσω στη σχολή και όχι δεν μπορώ να το χάσω, είναι φροντιστήριο και ήδη έχω κάνει τη μία απουσία... γαμώτο. Καφές στο θερμός, ρούχα, δόντια και ξεχώνομαι στις σκάλες της πολυκατοικίας. Τσεκάρω το λεωφορείο στο κινητό, εντυχώς σε 5', παίζει και να προλάβω.

Τρεις ώρες υποχρεωτική παρακολούθηση, μία ώρα κενό, να προλάβω να φάω και να πάω για φυλλάδια, φυσικά λεφτά για ταξί δεν παίζουν, και ούτε υπάρχει ο χρόνος να διασχίσω όλο το κέντρο με τα πόδια. Μετράω τα ψιλά μου... άμα φάω λέσχη για βράδυ, φτάνουν. Το λεωφορείο έφτασε. Φφφ, τι είναι τελευταία αυτοί οι τύποι δίπλα στον οδηγό, μια ελέγχουν μια όχι, σφίγγεσαι να ανέβεις πάνω... Βαθιά ανάσα, ανεβαίνω. Μήπως να κόψω; Κι αν ανέβουν ελεγκτές; Αλλά, αν το καλοσκεφτούμε, γιατί να κόψω εισιτήριο;

*Το αυτόνομο σχήμα ιστορικού-αρχαιολογικού συναντιέται κάθε Τετάρτη στις 18:00 στο αυτόνομο στέκι ΦΛΣ (δίπλα στο αμφιθέατρο Β', στο φουαγιέ της νέας φιλοσοφικής).

autonomohistarch.espinblogs.net

Οι μητροπόλεις είναι ένα σύνολο χώρων – εκπαίδευσης, εργασίας, κατανάλωσης- και ανθρώπων που κινούνται εντός τους, οργανωμένες με τέτοιο τρόπο, ώστε να διευκολύνεται η κυκλοφορία των εμπορευμάτων (συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου ως το εμπόρευμα-εργατική δύναμη) από και προς τους παραπάνω χώρους. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς εξυπηρετούν ακριβώς αυτήν την απαραίτητη λειτουργία εντός του αστικού ιστού. Με άλλα λόγια, κατά κύριο λόγο προορίζονται να μας μεταφέρουν εκεί που παράγουμε την εργατική μας δύναμη (σχολείο, πανεπιστήμιο), εκεί που δουλεύουμε έπειτα, εκεί που καταναλώνουμε εμπορεύματα και διασκέδαση στον ελεύθερο χρόνο που μας μένει. Άρα, όσο το χρειάζομαι εγώ το λεωφορείο για να μετακινηθώ στη δουλειά, στη σχολή, στα μπαρ, άλλο τόσο το χρειάζονται και τα αφεντικά, γιατί εκεί, είτε δουλεύω είτε καταναλώνω, το σίγουρο είναι πως παράγω κέρδος για αυτά. Από την άλλη, δεν έχουμε και επιλογή, αφού για όλες εμάς που δεν έχουμε λεφτά για βενζίνες ή για ταξί (άνεργες, φοιτήτριες που δεν τη βγάζουν, εργαζόμενες μετανάστριες), τα λεωφορεία είναι και το μόνο μέσο που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Και επειδή ακριβώς τα αντιλαμβανόμαστε όλα αυτά, δεν τσιμπάμε με τα τυράκια, όπως σβήσιμο προστίμου μόνο με κάρτα ανεργίας ή μειωμένο εισιτήριο μόνο με πάσο σε ισχύ, ακριβώς γιατί ξέρουμε πως στο ίδιο καζάνι βράζουμε, και διεκδικούμε ελεύθερες μετακινήσεις και διαγραφές προστίμων για όλους.

Από την άλλη μάλιστα, τα τελευταία χρόνια η εταιρεία που έχει το μονοπώλιο των μεταφορών στη Θεσσαλονίκη, ο ΟΑΣΘ, έχει φαγωθεί όχι μόνο να αυξάνει συνεχώς τις τιμές των εισιτηρίων, οι οποίες έχουν υπερδιπλασιαστεί (σε αντίθεση με μισθούς, σίτιση, συγγράμματα, διδακτρα που επιβάλλονται), αλλά προσπαθεί και να μας πείσει πως όταν δεν χτυπάμε εισιτήριο επιβαρύνουμε τους υπόλοιπους επιβάτες. Η εταιρεία που επιδοτούμενη από το κράτος έχει προεξασφαλισμένα τα κέρδη της, το μόνο που κάνει στην πραγματικότητα είναι να προσπαθεί

να φορτώσει στις πλάτες μας και το ελάχιστο κόστος που απομένει στην ίδια να πληρώσει, μέσω της αύξησης του κομίστρου. Και φυσικά, για την εξασφάλιση των κερδών της, φρόντισε και από φέτος υπέγραψε σύμβαση με εταιρεία σκιούριτι, υπό το ευφάνταστο όνομα «ομάδα υποστήριξης και ελέγχου του ΟΑΣΘ». Από και πέρα, τόσο εγώ, όσο και εσύ, άλλα και άλλες τόσες, έχουμε ζήσει λιγότερο ή περισσότερο τραγελαφικές ιστορίες με τους χαφιέδες του ΟΑΣΘ. Σε κάποιες από αυτές μπορεί και να συναντηθήκαμε, εκεί που κάποια άλλη μας υποστήριξε σε έναν τσαμπουκά με ελεγκτή, όταν κάποιος άγνωστος άφησε το εισιτήριό του πάνω στο ακυρωτικό και εμείς στον επόμενο, εκεί που βριστήκαμε από κοινού με τον μετανάστη απέναντι σε κάποιον ρατσιστή. Και άλλες φορές που απλώς υπήρξαμε μόνες.

Τα λεωφορεία είναι άλλο ένα από τα πεδία που ασκείται καθημερινά ο κοινωνικός ανταγωνισμός και εμείς ως επιβάτες κυκλοφορούμε (και ενίοτε συναντιόμαστε) μαζί με τις μικρές μας αρνήσεις απέναντι στον εκβιασμό που μας τίθεται: πληρώνεις εισιτήριο ή πρόστιμο. Και άμα δεν γουστάρεις, υπάρχουν και τα πόδια. Συνεχίζουμε να μην χτυπάμε εισιτήριο, και όταν το κάνουμε το αφήνουμε για την επόμενη, υπερασπιζόμαστε όποιον μπλέκει με ελεγκτές και σαμποτάρουμε τα μηχανήματα με κάθε ευκαιρία.

Στο λεωφορείο συνάντησα τη Χριστίνα. Τώρα σίγουρα δεν κόβουμε εισιτήριο, αφού ό,τι και να προκύψει, στεκόμαστε η μία δίπλα στην άλλη.